

er det gamle Land større end det ny indvundne, og sølgelig kan man ikke anvende Loven. Det er derom, jeg siger, at det kan man ikke være bekendt at vedtage. Jeg tror heller ikke — jeg skal gjentage, hvad jeg sagde —, at dette egentlig har været den ærede Ministers Hensigt. I mine Ord skal der ikke være nogen Vebreidelse mod den ærede Minister, jeg veed, at han fra første Færd har villet det Bedste; men Skylden for, hvad der er sket, maa søges i et Tryk udenfor Landstinget og i Landstinget selv. Jeg tror at kunne bevise af den ærede Ministers Udtalelser i Landstinget, at han aldrig har haft til Hensigt at gjøre en Umulighed af disse Foretagender, som have haft det Uheld at være med ved Stormfloden den 13de November. Hvorfor skulle de strande paa den Tilfældighed, at Øivandet har bortskyllet foruden selve Dæmningen et Stykke af Fastlandet, hvorved Eieren af Dæmningen ikke paa nogen Maade kan komme i Berørelse med Landet, og altsaa, hvis man fraskriver Expropriationsretten til Grunde, der ikke støbe umiddelbart op til ham, er han ruineret. Jeg skal bruge det, hvad jeg her har sagt, til at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at denne Sag er for flere Egne og store Strækninger af den Vig-tighed, at jeg vilde meget beklage, om det, for at man kunde sige, at man havde faaet den Lov ud med, skulde være en Nødvendighed at storme den gennem Thinget uden en nøiagtig Drøftelse.

Chr. Pedersen: Jeg var ikke saa heldig at kunne være tilstede ved Begyndelsen af det Foredrag, som det ærede Medlem, der nu satte sig, holdt; jeg kom først tilstede, da det ærede Medlem udbredte sig om Spekulationen, og om hvorvidt Lovforslaget var for strengt imod den. Det er muligt, at han finder, at dette er Tilfældet; men er nærværende Lovforslag for strengt i saa Henseende, skal jeg bemærke, at man til Gjengjæld ved Lovforslaget ifjor har begunstiget Spekulationen for meget. Dette viser altsaa, hvor uhyre vanskeligt det er at træffe det Rette ved et Lovforslag som det foreliggende. Jeg vil ingenlunde, at der ved et Lovforslag af denne Beskaffenhed skal lægges Hindringer i Veien for den frie Spekulation; men lige saa lidt vil jeg paa den anden Side, at den frie Spekulation skal kunne røre sig paa de tilstødende Lodsseieres og paa Statskassens Beføstning. Lad den frie Spekulation udvikle sig; men lad den gjøre det ved egen Kraft, ved de Midler, som staa til dens Raadighed, og ikke i Henshold til Beregninger paa Statskassen og paa Medborgeres Lomme. (Frederiksen: Hvem taler derom?) Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der, naar Loven fra forrige Aar for Lolland-Falster i § 2 fastsætter, at Landvefsenskommissionen uden videre, uden nogen- somhelst begrænsende Bestemmelse kan sige: Den

og den Lod skal tage Del i det og det Digeforetagende, derved er aabnet en Leilighed til, at Spekulanter kunne foretage Inddæmninger, som ikke bæres af deres egen Spekulation og deres egne Midler, men som de foretage og kunne foretage ved Hjælp af Beregninger paa Statskassens og de tilstødende Lodsseieres Beføstning. Jeg siger ikke, at det sker; men jeg siger, at det kan ske, og man er i visse Egne af Lolland meget utilfreds med denne Bestemmelse. Naar det ærede Medlem besværer sig over, at man er traadt Spekulationsaanden for nær, maa jeg altsaa fremhæve dette, at man lige saa meget er udsat for at begunstige Spekulationsforetagender for meget. Her gjælder det netop om at træffe det Rette, men det Rette vil være at fremhjælpe en Beskyttelse, som er holdbar og nødvendig for at bevare Statsborgernes og Skatteydernes Liv og Eiendom. Dette er Hovedsagen, men efter min Opfattelse bliver det en Bisag, om der hertil kan knytte sig Spekulationsforetagender, og Spørgsmaalet er da, om det kan gjøres paa den Maade, at Statskassen saavel som de tilstødende Lodsseiere ikke lide derved. — Det ærede Medlem fra Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) syntes at blive ilde berørt, da jeg talte om, at Spekulationsforetagender kunde blive begunstigede; men jeg ser ikke, hvad Grund det ærede Medlem har til at raabe paa, hvem der taler derom. Jeg skal henvise det ærede Medlem til, at § 2 i Loven fra forrige Aar har en Bestemmelse, som giver Spille- rum for, at noget Saadant kan ske (Frederiksen: Ja, den forrige Lov; men denne!). Naar der foreligger et Digerlovsforslag, skulde man dog mene, at man derved vil gaa samme Vej, som man er gaaet ved et andet Digerlovsforslag, der kort forud er blevet gennemført i en Fart, netop for at afhjælpe de Ulemper, som fremkaldte det, men at man ikke nu vil vedtage et Lovforslag, som staaar i bestemt Modstrid med det, vi vedtog forrige Aar. Jeg vil tilstaa, at jeg ikke er meget tilfreds med de Forandringer, Landstinget her har foretaget. Skjøndt jeg heller ikke vilde være tilfreds med det af den ærede Minister forelagte Lovforslag, naar det blev uforandret, synes jeg, at man i det Hele og gjennemgaaende ikke har været meget heldig i Landstinget med at gaa saa stærkt imod det. Jeg beklager meget, at den ærede Minister tror at have opfyldt sin Forpligtelse med Hensyn til Lolland, at Sydhysten af Lolland skulde være beskyttet, naar der standses ved Nødby Fjord. Dette er en Vildfarelse, som jeg ikke kan undlade at fremhæve; det er en urigtig Opfattelse. Jeg vil ikke forbre, at man skal udstrække Statskassens og Amtsrepartitionsfondens Tilskud til den østlige Del af Lolland, til den Del deraf, som ligger Øst for Nødby Fjord; men Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt var forelagt, bød heller ikke noget Saadant, hvorimod det havde et Tilbud om, at man kunde faae Digerlag,